DOMSTOLENS DOM
AF 1. DECEMBER 1970

Union nationale des mutualités socialistes mod La Marca Stéphanie (anmodning om præjudiciel afgørelse fra la Commission de réclamation de Liège en matière d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité)

Sag 32/70

Processprog: Fransk

Angående:

En anmodning om fortolkning af visse bestemmelser i forordning nr. 4/EØF »om regler til gennemførelse og supplement af forordning nr. 3 om social tryghed for vandrende arbejdstagere«, indgivet til Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 177 af Commission de réclamation de Liège en matière d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (ankenævn inden for den obligatoriske syge- og invalideforsikring) i en sag, der verserer for denne ret mellem ovennævnte parter.

Domskonklusion:

Artikel 28, stk. 2 i forordning nr. 4 finder ikke anvendelse på en arbejdstager, som i en medlemsstat er omfattet af en lovgivning af A-typen og i den pågældende stat, her Belgien, erhverver ret til syge- og invalideforsikringsydelser ved i henhold til artikel 16 og 17 i forordning nr. 3 at påberåbe sig de i en anden medlemsstat tilbagelagte forsikringsperioder, og som dernæst bliver invalid uden at have været beskæftiget i i alt 6 måneder i den stat, i hvilken han er omfattet at lovgivningen af A-typen, såfremt der ikke i den anden medlemsstat, her Forbundsrepublikken Tyskland, kan tilstås nogen ydelse som følge af utilstrækkelige forsikringsperioder.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

Spørgsmålet bør besvares således:

a) Artikel 28, stk. 2 i forordning nr. 4 finder ikke anvendelse på en arbejdstager, der i en medlemsstat har tilbagelagt forsikrings- eller hermed ligestillede perioder på under 6 måneder, såfremt det er godtgjort, at der ikke i en anden medlemsstat trods sammenlægning af alle forsikringsperioder består noget krav på en ydelse. I et sådant tilfælde skal der tages hensyn til den første medlemsstats almindelige regler om sammenlægning af forsikringsperioder og forholdsmæssig beregning.

b) Forordning nr. 3 og 4 kan ikke betragtes som internationale overenskomster. Disse forordninger indeholder det princip, at en medlemsstat ikke må behandle vandrende arbejdstagere, som er statsborgere i andre medlemsstater, ringere end sine egne statsborgere.

Sammendrag

Social sikring af vandrende arbejdstagere — forsikring mod invaliditet, alderdom og død — sammenlegning af tilbagelagte forsikringsperioder — anvendelse af artikel 28, stk. 2 i forordning nr. 4 — formål — grænser.

Artikel 28, stk. 2 i forordning nr. 4, der tilsigter en administrativ forenkling, kan ikke berøre de rettigheder, som private har i medfør af EØF-traktatens artikel 51. Når en forsikringsperiode på 6 måneder ikke kan tages i betragtning i en anden medlemsstat, idet de tilbagelagte forsikringsperioder er utilstrækkelige i henhold til medlemsstatens lovgivning, mangler der en væsentlig betingelse for anvendelsen af denne bestemmelse. I dette tilfælde reguleres betingelserne for erhvervelse af ret til ydelser ved alderdom, død og invaliditet udelukkende af de almindelige bestemmelser i artiklerne 26—28 i forordning nr. 3.